

ПАКАЛЕННЕ «НУ, ПАЧАКАЙ»

Аднойчы злавіла сябе на тым, як часта кажу малым: «Зараз», «Давай потым», «Пачакай тры хвіліны». Злавіла — і напружылася, бо, здаецца, злоўжываю падобнымі выразамі і прыёмам. Пачала абмяркоўваць тэму са знаёмымі бацькамі, і здалося, што гэта наша агульная рыса — пастаянная нястача часу і, як вынік, спробы «ўвапхнуць неўвапханае» ў абмежаваны перыяд, бясконцае адкладванне на потым і выкананне спраў у апошні момант... Безумоўна, дапамагае штодзённае і перспектыўнае планаванне, аднак, па-першае, дзеці вялікія ўмельцы ўносіць карэктывы ў стройныя схемы, а па-другое, якім бы перфекцыяністам ты ні быў, у сутках усё адно толькі 24 гадзіны і болей не будзе, хоць трэсні.

«Я яму кажу — пачакай, тата заняты, скончу работу і пагуляю з табой, а яму трэба, каб я проста зараз кінуў усе справы і ішоў гуляць у машынку!» — з абурэннем расказваў адзін тата другому на гульнявой пляцоўцы, як гэта, аказваецца, няпроста — сумяшчаць аддаленую работу і выхаванне дзіцяці. (На гэтым моманце, мяркую, многія мамы і рэдкія таты, якія адбылі ў «дэкрэце», з разуменнем і крыху з'едліва ўсміхнуліся. О, ім ёсць што расказаць пра жыццё ў рэжыме шматзадачнасці, калі, на думку грамадства, у цябе не можа быць ніякіх іншых заняткаў, акрамя догляду дзіцяці, а на думку сям'і, хто дома, той і гатуе, мые, прыбірае і паралельна робіць мноства іншых патрэбных спраў, зашыфраваных у «гэтак далей»!) Але перш чым я нават у думках пачала кпіць у адказ, нечакана запырэчыў другі бацька: «Ну, а што ты хацеў? Ты сам, калі просіш сяброў дапамагчы з рамонтам, чакаеш іх не на наступны год, а цяпер, калі ў гэтым ёсць неабходнасць. Вось і малому тата патрэбны не калі вызваліцца, а калі душа просіць. Затое ведаеш, якое гэта шчасце, — я дацэ дапамог з расфарбоўкай, яна абняла за шыю так моцна-моцна і шэпча: «Татка, я цябе люблю!»

Старэйшыя калегі пішуць — маўляў, усё зло ад гаджэтаў і нашай уласнай нядбайнасці, варта ўдзяляць дзецям больш увагі — і ўсё будзе добра. Канешне, пэўная доля праўды ў гэтым ёсць. Але далёка не ўся. Мае бацькі на адной з вялікіх сямейных пасяджэнняў, калі іх кватэру разносілі вясёлымі скокамі адначасова шасцёра ўнукаў, прызналіся, што часам не ведаюць, як спраўляцца з прадстаўнікамі пакалення Z — «лічбавымі людзьмі», якія асвойваюць практычна любую тэхніку хутчэй і лягчэй за нас і тым больш бабуль з дзядулямі, аднак губляюцца ў найпрасцейшых, здаецца, стасунках з іншымі людзьмі. Яны празмерна самастойныя і самаўпэўненыя, усё выпрабавваюць на сабе і не будуць «сядзець тут, бо я так сказаў», з імі не спрацоўвае безумоўны бацькоўскі аўтарытэт — трэба тлумачыць, чаму так, а не іначай. Яны ведаюць, чаго хочуць і як гэта атрымаць: «Давай не будзем купляць цукеркі, яны шкодныя для зубоў, а вось у зефірках шмат жалеза і кальцыю, а глюкоза карысная для мозга» — вы яшчэ не чулі падобнага ў краме? Яны нецярплівыя, ненавідзяць сумаваць, і нашы просьбы «ну, пачакай» не могуць выканаць амаль што на фізіялагічным узроўні — проста ў іх іншыя прыярытэты. Затое яны, як правіла, шчырыя і адкрытыя — часам занадта, што шакіруе прадстаўнікоў старэйшага пакалення, але гэта ж дазваляе і налагодзіць кантакт з імі — калі не хлусіць, не маніпуляваць, а расставіць прыярытэты, тлумачыць і дамаўляецца. «Я дапішу тэкст, тады пойдзем гуляць. Ну як, пачакаеш?» — «Ага. А давай, пакуль я чакаю, адзін адукацыйны мульты пагляджу». Ой, мама, у цябе ёсць дзесяць хвілін — як казалі героі фільма «Дзелавыя людзі», «паспеем дабегчы да канадскай мяжы!»

Вікторыя ЦЕЛЯШУК.

Побач з намі

«Дзеці кар'еры не перашкода, калі і работа любімая, і дзеці жаданыя»

Яны пазнаёміліся ў 10-гадовым узросце ў харэаграфічным вучылішчы і з таго часу не расстаюцца

Фота Ганны ЗАНКАВІЧ.

(Заканчэнне на 5-й стар. «СГ».)

Спецпраект «СГ»

АКВАПАРК, КІНО І ПЕРАМОГА НАД ВІРУСАМ

Пра што мараць нашы дзеці?

Фота Таццяны ТКАЧОБАЙ.

Новая каранавірусная рэчаіснасць закрунула абсалютна ўсе сферы жыцця. І калі ў некаторых выпадках можна было адмяніць, перанесці ці паставіць на паўзу нават важныя справы, то сям'я, як сяброўства, паняцце кругласутачнае. Для многіх сем'яў у свеце меры каранціну і самаізаляцыі, сумяшчэнне аддаленай работы, дамашніх спраў і вольнага часу сталі сур'ёзнай праверкай на трываласць, а пра абвастрэнне праблемы гвалту ў сям'і ў гэты час публічна загаварылі нават галівудскія слаўтасці Анжэліна Джалі і Рыяна...

Як маленькія беларусы перанеслі самаізаляцыю, сацыяльнае дыстанцыяванне і іншыя вымушаныя перамены, «СГ» распытала іх саміх. Пяцёра дзяцей намалювалі свае «адкладзеныя мары» — тое, чаго ім найбольш не хапала і што не атрымлівалася зрабіць у цяперашніх абставінах, — а бацькі раскавалі больш падрабязна, як падчас пандэміі каранавіруса змянілася жыццё сям'і.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)